

Sulusepken

SAYI-1

Fiyat: Kısa ve melodik bir ıslık..

Bazen de,

Boyumuzdan

büyük

yorganları

katlamaya

çalışmak

gibiydi

hayat.

Talu İbrahim Taner

Sulusepken

AMONYAK ÇİÇEĞİ ÖZÜ VE SONSUZ GERDAN

Kokunu görüyorum,
keskin çenenden aşağıya, gerdanına,
denizlerin köpüklü hallerine özenen gerdanına iniyor
aç gözlüleri hakir gören
amonyak çiçeği özü.
Köprücük kemiklerinin ardına kazılmış deryalar havuzu.
Nefesinde kimyasallar ve savaş sevicileri.
Çalkalandıkça meyhane masaları sallanıyor,
hormonlar kaplıyor tüm ağaç gövdelerini.
Hissediyorum. Kokunu sarıyıorum...
Yabani otlar arasında ürkeksin sen,
çocuksun.
Kocaman bir çift göz var.
Gözlerinin akında, güneşin arkasına düşmüş gölgeler var.
Çukursuz tümeksiz teninde dolaşan parmak izlerimin arasına hava
tüpleri sıkışıyor.
Amonyak çiçeği...
Yanıcıydı, yakardı düştüğü her gökyüzünü.
Tabiatın her suretinden birer parça var,
dudakların dar kulakların derin senin sevgili.
Gevezeliklerimde boğuluyorsun da kimse değil,
yalnız ben işitiyorum meraklanma.
Tanrı'ya inanma sebebi olabilecek o güzel bacakların
bir başkasının bacağında kendine bir motel, bir yol üstü lokantası
arıyor.
Ben ise sokaklarda,
tüm sis ve kirliliğiyle sokaklarda çolak bir köpeği tanıyorum.
Geceleri kuşatmalar var etrafında
bana sığınıyor,
gündüzleri vitrin camlarının yansımalarına mektuplar bırakıyor.
Yolunun üstüdür belki diye...
Karanfil tadı var demiştim bakışlarında
hatırlıyor musun?
Masum ve bir o kadar iştahlı bakışlarında...

Suluşepken

Hadi gel.

Gel.

Gel hadi...

Cebimde üç beş kuruşum var gel.

Pantolonumun cebinde saklamaç oynayan bu şeyle
esrikliğine aşerdi,

ince parmaklarına susadı.

Hadi gel, şarap aldım bize.

Otururuz bir parka, gece yarısı çanlarını dinleriz.

Günler geceleri kovalarken biz ayrılmayız oradan.

Suretimizde görünmez heykeller dikilir

ve davetler gönderir o heykeller

araba camlarına konan aç sineklere.

Gitme, kal biraz daha.

Kandırmalarınla, efsununla, kabarelerinle sahne senin!

İç dünyamızda birlikte olmadığımız her yer

düşman ülke olur, sakın gitme...

Olur da eğer,

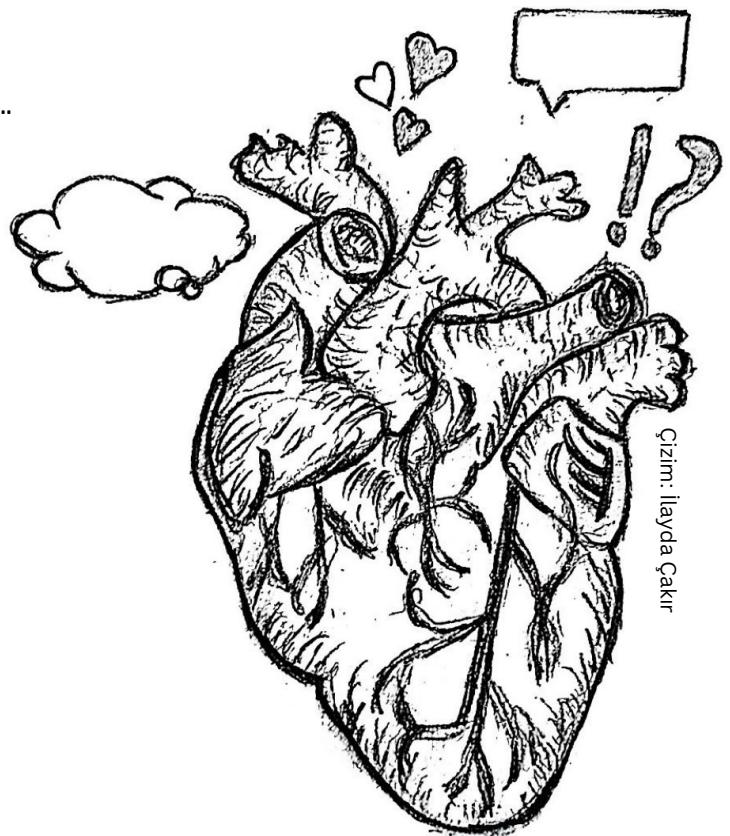
kahvaltı kırıntılarımıza taşıyan karınca kervanına denk gelirsek bir gün,
birer cansız manken oluruz.

Oluruz da ürkütmeyiz aşıkları.

Kim bilir,

belki Tanrı kabul ederler bizi.

Amonyak çiçeği özü ve sonsuz gerdan...

Çizim: İlayda Çakır

Sulusepken

//Bir Hayli...

Bir hayli...yım bu aralar,
Acaba laşmalarım bir hayli....

Belkileştirmeler üzerine kurgusal tebessümlerim bir
hayli...

Mazi'sel anişmalarım,
Kişisel peşkeşlerim bir hayli...

Her kalkışında oturanlaştırdığım,
Yaşamaya dair / uyandırmayı göze alamadığım
uyuşmalarım bir hayli...

Zaten fazlasıyla akışkan olan yaşamı,
sürtünmesine aldırmadan kendi haline bırakma
isteksizliğim,

Ya da düzeltmesi için eksenini, evrene biraz daha
zaman tanıma mecburiyetsizliğim bir hayli...

İyi de, ya son kullanma tarihi hayatın...??
Dedim ya, bir hALLİ'yım işte bu aralar...

ÖTEKİ

Fotoğraf: Talu İbrahim Taner

"pist, pist!" Diye uyandırıldım o tatlı uykumdan. Güneş epeyce yükseldi, güzel sokağımın güzel apartmanlarının çatılarının arasında kendine bir yuva bulmuştu. Etrafta onca patırtı gürültü... Nasıl da uyanmamıştım ben. Amma da ağır uyuyorum şu gündüzleri. Uyku sersemi bir halde daha neye uğradığımı fark edemeden alnımda bir el geziniyor. Şimdi size yeni öğrenmiş numarası yapmayacağım elbette, 'okşamak' diyorsunuz buna. E öğrendim artık dilinizi, 12 yıldır buradayım. Şu kısa zamanda ben sizin ağıdalı, karmaşık dilinizi öğreniyorum, siz beni anlamaya çalışmaya bile gayret etmiyorsunuz. Bir de bu yetmezmiş gibi o müthiş kibrinizle beni anlıyormuş gibi davranıştıyorsunuz. Bu sizin sahtekar doğanızda var. Her neyse, maksadım size sitemler yağıtmak değil. Söyleniyorum kendi kendime. Çok geçmeden söyleyeyim, eğer bunları okuyacak olursanız, sizin gibi yalanlarım safsatalarım yoktur ha! Katıyen yoktur. Yalanlara başvurmak -utanın ki- sizin yapıtaşlarınızdan biridir. Çok bildiğinizi sandığınız biyoloji hakkında bilmediğiniz ya da işinize gelmediği için görmezden geldiğiniz onca şey var ki... Belki bir ara bahsederim.

Yaşadığım sokakta bir arkadaşımvardı. İsmimi söylesem anlamazsınız, sokağın ismini söylesem anlatacaklardan sonra arkadaşımı gözünüz kapalı bulursunuz. İfşa etmek benim değil, sizin meziyetiniz. Elini alnımda gezindiren kişiyi gören bu arkadaşım (adına şimdilik 'öteki' diyelim), beden dilinden anlaşılımaya bile gözlerinden okunan bir üzüntüle boğuşuyordu. Yolun diğer tarafında, kuruyemişçinin işgal ettiği belediye bankının üzerinde otururken gözlerini dikmişti bu tarafa. O bunu hep yaşıyordu, hiçbir zaman sevilmemeyi anlayamıyordu biliyorum. Uzun zamanlar boyu -özellikle yalnız gecelerimde- ben de anlayamıydum. Şimdi anlayabildiğimi söylesem küstahlık etmiş olur muyum? Neyse ki tek güvencem, bunu sizin okuyacak olmanız. En küstah sizsiniz neticede öyle değil mi? 'Öteki' ile yaptığımız bir kaç konuşmada bu konu üzerinde kafa patlatmışlığımız vardı. Ordan

Suluşepken

girip burdan çıkardık fakat bir türlü akıl sıra erdiremezdi. Yeryüzünde bunca etkiye sahip olan (şimdilik) sizleri bir ders kitabı, bir ansiklopedi ya da belgelerle ispatlanmış bir tarih kitabı gibi okumayı öyle çok isterdim ki. Ama siz kendinizin en güzel yönlerinizi reklam ettiniz. Oysa o beyaz ön dişlerinizde sahte kahkahalar atarken, karşınızda kinin çırırklerini yadırgadınız, yeri geldiacidiniz. Acımak sizi iyi hissettiriyor, kendi kendinizi merhametli olduğunuzu ikna ediyor biliyorum. Külliyan yalan! Savaşlarda kahraman personalarınızla birer katilleriniz. Öldürdüğünüz cesetlerin üstüne basarak, milyar yillardır orada olan topraklara zafer bayraklarınızı diktiniz. Takdim edenin kim olduğunu, niçin orada olduğunu bilmediğiniz kişilerin uniformalarını yerleştirdiği metal müsvedde lerinizi 'madalyon' adıyla sonsuz bir gururla taşıdınız. Çok üstünze geldim sanırım afedersiniz. 'Öteki'den bahsediyordum.

Size onun nasıl biri olduğunu ufak ufak anlatayım diyorum. O bu sokağa ne zaman nasıl geldi kimse bilmiyor, kendisi de bunlardan bahsedilmesinden pek hoşlanmıyor açıkçası. Öteki biraz kırılgandı, hassastı. Artık ismini tırnak içine alımıyorum farkettiyseniz. Kimden bahsettiğimi anlıyorsunuz artık değil mi? Öteki hep sessizdi. Ona bir şey sormadan sesini duyamazdiniz. Bu denli içe dönük olmasının sebebi suratındaki deformasyonları, onu daha da garip gösteren zayıflığı ve bittabi sevgi görmemesiydi. Yaşamayı, haykırmayı, şarkılar söylemeyi kendine hak göremeyecek kadar uzaktı bu dünyaya. Hem buradaydı, hem de hiç burada olamamıştı. Bunun sorumluluğunu üstlenecek misin sevgili bencil dostum? Sanmıyorum... Her huzursuzluk anında ilk kaçan sizler olursunuz tabii. Kendi kendinize belirlediğiniz ve yerine getirdiğiniz sorumluluklardan ödüller toplamakta üstünze yok. Yoktan ihtiyaçlar yaratıyorsunuz ve o ihtiyaçları gidermek adına türlü türlü şarlatanlıklar yapıyorsunuz. Halbuki bakin bana, tek ihtiyacım biraz ekmek biraz su biraz ağaç gölgesi ve biraz güneş... Hepsi bu. Mutluluğu her zaman uzaklarda arayan, yakalayınca da olağan gücüyle daha da uzaklara fırlatan yine sizlersiniz. Öteki'nin, estetik bozukluklarını (bu normları da sizler var ettiniz!), sorunmuş gibi hissetmesine siz sebep oldunuz. Şimdi lütfen bir kez olsun hatanızı kabullenin ve mertçe arkasında durun. Çok söylendim biliyorum. Sabredin hikayenin sonuna yaklaştık.

Tüm bu biriken psikolojik hasarların sonucunda tam da o gün ateş harlanmıştı artık. Alnında gezinen ellere uzun uzadıya, içli içli göz diken Öteki, bakışlarıyla bana bir veda mektubu bırakmıştı sanki. Bir daha asla okuyamayacağım, kendini imha eden bir mektup... Öteki, yoldan gelen aracın önüne doğru atıldı ve asfalt ile otomobil arasında son iniltisini minör ve üzünlü notalarдан oluşturmuşçasına çıktı. Etrafta hiç de sandığınız gibi bir izdiham yaşanmadı. Kuruyemişçinin önünden gelen:

"Yazık oldu be!"

"Çok da garibandi zaten, kurtuldu."

gibi söylemler işittim. Sevdiğim birini kaybetmenin ilk evresini yaşıyordum, 'inkar'...

Olayı görenler, eğer yanlarında biri var idiyse, iki veya üç saniye kadar üzülmüş gibi yapıp önlerine dönüyorlardı. Korkunç renkli asfaltın üzerinde yatan Öteki'nin cansız bedenini tepkisizce izledikten sonra durumu idrar edip alnında gezinen ele bağırdım. Bağırışında huysuz bir ev sahibinin metalik tınısı gizlenmişti:

"Çek be ellerini üzerimden, çekil!"

Ellerin sahibi kadın da yanındaki arkadasına bakıp:

"Aa, ne güzel miyavlıyor duyuyor musun?" dedi.

Sülüşepken

BEYAZ KALP

Düz beyazdır
kalbim,
her güzel insan
boyanır
uçsuz
bucaksız
renklere
Sonu
yoktur
kalbimin,
kim
girse
kaybolur
içinde

Ağzı yoktur
kalbimin, konuşur durur susmaz asla
İşitmeye benim kalbim, duyar ama sadece ona söyleneni
Düz beyazdır o;
Ağzı yoktur ama tonlarca söylenecek sözü vardır belki de
Derinliği yoktur ama hissetmeyi biliyor durumda
İşitmeye istemiyordur belki de uçsuz bucaksız renkleri beyazına katan
resmi dinlemek İşte bu yüzden beyazdır kalbim beyazında kaybolsun diye...

Sulusepken

bir

iniş

mutlu-

luğу

Sulusepken

Fotoğraf: Talu İbrahim Taner

Fotoğraf: Talu İbrahim Taner

İNTegral

Hayat boyu yaşadığımız anların hesabını çıkartsak... Hatta, hassas bir hesap yapmaya kalkıssak. "integral doğumdan ölüme, mutluluk bölüm zaman, çarpım delta zamanın toplamları eşittir; hayat eğrimiz altında kalan alan, yani 'yaşamımız'. Ne manidar bir formül değil mi? Peki, yaşamımız boyunca, alışagelen doğrumuzun altında kalan eksiyi alan, yani 'mutsuzluk' ne olacak? Tabii yanılmamak için formüle doğru yerlestirelim. İşaretlere dikkat..! Hesaplamlar sonucunda eksiyi alan, artı alandan fazla çıkarsa... Bu hesabı yapmaya vaktimiz olamazsa, hayatımızın hesabını bizim yerimize başka biri yaparsa ve küçük oynamalar ile kocaman bir eksiyi alanı bize armağan ederse... Gelin hayat eğrimizi tamamlamadan bu hesabı yapalım. Verilere öylesine dikkat edeceğimiz bir hesap olsun ki kendimizi, başkalarını, kaderi suçlama olasılığı asgari sınırda kalsın. Hayatımız elimize verilen bir oyun hamuru gibi. Arkadaşımızın hamurundan ekleme yapmamız yasak. Ama asıl değerli olan, şekil verirken koparak çöpe giden parçalar. O çöpler aslında öyle değerli ki, çöpünü sevebilenlerden olalım...

Sulusepken

KIYAMET

Caddelerde solarken Güneş,
Yalnızlığa yaklaşan insanlar vardı.
Solup gidecekken birbirlerini kurtaran sevgililer,
Kaldırımları tanımadan çișini yapan köpekler vardı.
Kahpeliğin kokusu üzerine sinmiş ağaçlar,
Çiviltisi çizirtiya dönüsen kuşlar,
Sokağın başında olan biteni izleyen,
Bunalımda, 60 yaşında bir kadın vardı.
Eve girip çıkanlar, ışıkları yakıp kapayanlar,
Ağlayanlar, bağırınlar, sevişenler..
Kiyamet, böyle bir şey miydi?
Kiyamet hayatın ta kendisi..

Ardından doğan Ay'a
Caddeler kucak açmamış,
Ağlayan yıldızlar kimseyi ıslatmamıştı.
O gece olan yakıcı izdiham,
her gün tekrarlanan yaşam miydi?
Yalancı çiçekler açarken gelen,
bahar miydi?
Yoksa bu izdihamı sırtlanan tek bir kelime miydi ömür?

Okyanusta yüzmek yerine
Kendi gölünde çırpinan birkaç kişi vardı.
Ağlayarak duvarlarını yık Maya çalışanlar,
Sonunda yine bir beton yığını elde ettiler.
Çöllerde yok olan hayaletler vardı.
Acımak;
Bütün bu olsalardan çok kendine acımalıydı insan.
Belirsiz bir uçurumun en kötü evresiydi son.
Keskin yamaçlara çiçekler seren uçurumlar,
Düşünmemiştii;
İnsan ne aldanır güzelliklere..
Ne aldanır güzel görünene..
“Nereden bilebilir bir sonun bu kadar
cezbedici olacağını” diye sorulurken
Tek cezbedici şey kendisiydi yamaçların.
Ulu, kusursuz ve yüce..
Başka ne istenirdi?

Ulu'nun sonu da sokaklara bağlanırdı.
Okyanus sokaklarına.
Derin, karanlık, çıkmaz sokaklara.
Varışı olmayan ve başlangıca varılan,
Uzun bir sokağa..
Dip, tüm caddelerden daha çok Güneş soldurmuştur issız kaldırımlarında.

Işıkları sönmüş Dünya'dan kaçma düşüncesi,
İlk doğduğu anda bahsedilen bir güzellikti,
Kapana kısılan fareler için.
Karar vermesi zor olan bir fikirdi
Bel kemiğini kırıp kurtulmak
Ya da kırık bel kemiğiyle son vermek,
Yaşanmışlığı.
Bir sonu güzelleştirmek en zor şeydi belki de.
Yapmak zorunda olmak bir ihanetti kiyamete.

Afet, açan çiçekleri koparıp
Boynunu egen, rüzgarda dejildi.
Rüzgarı bize bahşeden Tanrı'nın ellerindeydi.
Her yürüyüşünde taşları yerinden kaldırırdı adımlar.
Taşların altından fışkıran otlar ışılıtıydı,
Evrene ve sonsuz belirsizliğe.
Kiyamet taşlarının arasından oluk oluk akan gözyaşları mıydı?
Kiyamet, hayatın ta kendisi.
İçinde yaşanılan her şeyin ta kendisiydi.
Solan Güneş ve doğan Ay.
Sonlar ve yeni başlangıçlar.
Ağlayanlar ve sevişenler.

Dipteki sokaklarda yolunu kaybeden her insan,
Sonun kendi evresiydi.
Ve kapana kısılan, bel kemiği kırık her bir fare,
Acının görünmez yüzüydü.
Kiyamet sonun ta kendisi.
Kiyamet hayatın ta kendisiydi.

Çıktım dışarı yürüyorum,
İnsanlar var sokakta
Kulağında da bir şarkı
Dans etmiyorum belki ama
Adımlarım dans ediyor.
Düşünceler var kafamda ve
Telefonumda açtığım son şarkı
şarjım %1...
Sonra birden
Gideceğim yeri sen yapıyorum
şarkıyı da ben
Eğer şarjım biterse
Bil ki hiç gelemeyeceğim
Eğer bitmezse ve ben
Sana ulaşırsam
Mutlu olacağım işte tam bu an...

Adımlarım ol,
Hızla yürüyen adımlarım
Kalbim ol,
Yorulduğu için hızlı çarpan
kalbim
Nefesim ol,
Alıp alıp verdiğim nefesim
Gülümsemem ol,
Soğukta bile dişlerimi
gösterdiğim o gülümsemeye Totemim
ol,
Sana gelirken değil Geldiğimde
şarjımın bittiği...

Fotoğraf: Talu İbrahim Taner

“BOTANİK HİSLER-1”

Değişmeden de dönüşebilir, köklerini gizleyebilir insan derisinin altındaki toprakla. Proporsiyonundan habersiz, dokunmak isteyebilir gökteki ışık hüzmelerine. Eğer anlaşırsa, dans bile edebilir rüzgarla. Hiç değilse su vereninin dünyasında-ki genelde başucunda-, ekosistem bulabilir kendisine, diğerlerini hiç görmeden...

Sulusepken

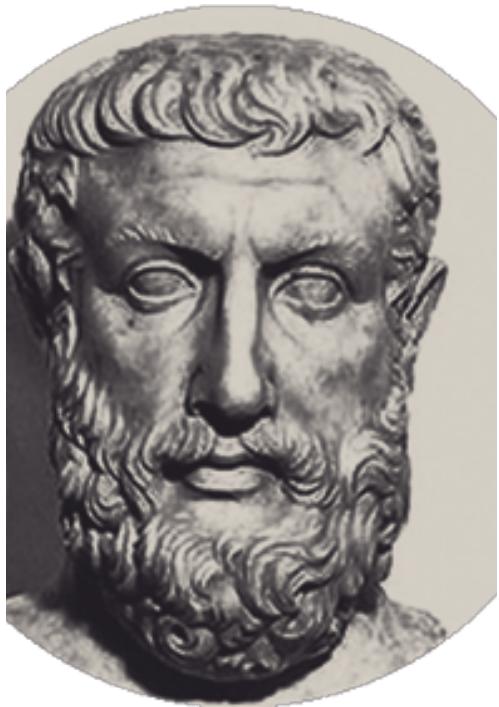

Sulusepken

Fotograf: Talu İbrahim Taner

Sulusepken

Parmenides'e göre dünya çiftler olarak karşısıklıklara bölünmüştür; aydınlik ve karanlık gibi. Milan Kundera'nın bahsettiği ağırlık/hafiflik diyalektiği ne olmalı peki? Parmenides, bu karşısıklıkların birinin doğruluğu, diğerinin yanlışlığı işaret kanısından hiçbir geri adım atmamıştı. Fakat Kundera'nın bu duruma karşı sorguladığı-düşündüğü şu idi; hafiflik de ağırlık da eşzamanlı olarak doğruluk payı barındıramazlar mı?

Dünyevi hislere, acılara, mutluluklara yerleştirilen hayatın yükünü tüm gücüyle sırtlayan, bu ağırlığın bir neticesi bir ürünü olacaktır. Tüm dinamikliği ile ve kaçınılmaz süprizleri ile hayatın tüm aromalarını tecrübe edecek ve gerçekle karşılaşıp, varoluşunu daha da gerçek(çi) kılacaktır. Öte yanda tüm bu bahislerden çok ama çok uzaklarda, bir reddetme

makinasının içinde kendine mesken bulan 'hafiflik', bunu tercih eden kişiye farkında olmadan yaşama gücünü ve salt özgürlüğünü bir hediye olarak sunacaktır. Farkındalık sahibi olmak ve olmamak arasındaki o ürkütücü, gürültülü uğurumda dolaşanları bir tarafa çekebilme çabasını yalnız politikacılar sarfediyor. Bunun sağlıkçı olup olmadığı bir başka tartışma konusu olarak bu sayının arka planında, derinlerde okunmayı yahut işitilmeyi bekleyecektir. Hafiflik ve ağırlık kavramlarını yaşayan bir organizma, düşünen birer ruh için ele alacak olursak; her ikisinin de insanı kendine ikna ettireceği belli başlı durumlarda görevleri muhakkak olacaktır. Farkındalığın, hayatın en lezzetli kısmını yarattığının savunucusu olanlar bile, mide bulandırıcı bir plastikliğe dönüşen bu 21. yüzyılda üç maymun tiyatrolarının yönetmenleri haline gelecektir. Hatta daha iddialisı, zorunda kalacaklardır. Eğer Kundera'nın yaklaşımı farkındalık ile alaklı olmayan bir hafiflikse? Sözümona her şeyden haberdar bir biçimde dokunmuyorsak hayatın engebeli suretine? Bu da kuşkusuz insanın kendi kendine gösterdiği bir sadist-mazoşizm ile karıştırılmasın- personasıdır. Yaşamın hareketlerini kaçırdığı halde aynalarla barışabilmenin bir yolu olarak, toplumun yanlış güç tanımlamalarından biri olan sadizme bel bağlamak kaçınılmaz olacaktır. Bu bir son ya da bir "yeniben" başlangıcı olacaktır.

Parmenides'in izinden yola çıkan Milan Kundera'nın bu diyalektiği ile ilgili bir fanatizm göstermiyorum elbette, maksadım kavramların karıştırılmasına mani olabilmek. Tüm bunların ışığında: Acaba Parmenides'e göre çift karşıt olan "her şey", hafiflik ve ağırlık ölçümlerinden ve sorgulamarından muaf mı olacaktır?

"Yaşıyor olmanın kekremesi tadı yerleştirdi damağıma" demişti,
beklemiş turşuları gösterirken ince ojeli parmaklarıyla.

"Nedendir bilmem, dünler yarınlar birbirlerini yakıyor gecenin
sisli soğuklarında" demiştim, güldürmüştüm yanındaki sarışın
yabancılığı.

Gülmüştük.

"Merhaba" dedi "tanışalım ama ismimi sorma". "Olur" dedim, "benim
için farketmez."

Bardaki iki yalnız yabancıyı oynamıştık. Sigara dumanı altı
sevimsiz kabare...

"Fanus" dedi. Anlamamıştım.

"Sen ve ben bayım" dedi yine aynı parmaklar rehberinde.

"Kimse yok gibi düşün biraz, yüzümüz güler belki"

Güldüm

Aramızdaki boş tabureyi doldurdu kalçası.

Hazine avcısıydı bu kız, parmakları kamçısı.

Gülerken coşması,

Gülene kızması.

Çok fazla sigara ve bira içmiştik

O beni susmuş sarhoş dinlerken

Heyecandan ağızımın kayması...

"Sonsuz zamanın ürkütücü oyunu" dedim, "zorla alet ediyor beni"

Küfürler ediyorum dünyaya, olmuyor

Kucaklamaya yeltensem kendime kızıyorum.

"Öf" dedi, "yeter şıstım. Sıra bende"

Dudaklarına yapışmıştı fanus zindanlarında.

"İlk ve son gibi yaşa" dedi sarışın filozof, zaman-mekan
grafiklerim oyuna küstü

"Yaşa ki, bir mekandan kaçmaya çalıştıkça zaman ısrarla önüne
koymasın eski aşkları"

O güldükçe gülüyordum. "Olur" dedim, "tamam."

Sözcükler gizledim dudaklarım arasında,

Bazısı küfür savuruşlar yaşadığımız çağ'a

Kimisi sevgi dizileri sarışınların varlığına.

Onlar bile alıştılar birlikte yaşamaya.

"Hadi" dedi. "Beni evine davet et"

Gittik eve istediği müzikleri açtı.

"Seviş benimle" dedi, "bir daha sakın bulma beni ama" güldü.
seviştik.

Bulamayacağımı emindim.

Hayat da tam böyledi zaten. Babamın da söylediği gibi,
Hayatın sen bakarken soyunamıyorum demesi idi bardaki sarışın
yabancılığı...

